sustinere dꝫ sicut ⁊ alia dāna. Uñ xp̄s dt ꝑcutiē
ti maxillā ꝓbere. Et ſm Aug. hoc q̇s tenet ſm
ꝓparatōꝫ animi qñ opus esset. sꝫ q̄ntū ad actū
nō semꝑ tenet sustinere: sed
Aliqñ tenet nō sufferre.
Aliqñ aūt decet tolerare.
Aliqñ ṽo satisfactionē exigere.
Primo aliqñ tenet q̇s nō sufferre sꝫ rep̄hēdere
Nā ⁊ saluator cōtumeliat⁹ facto cū ꝑcussus est
ī faciē ꝑcussorē rep̄hēdit Joh. xix. Et ad h̄ tenet
hō triplici casu. Primo qñ talis rep̄hēsio cedit
in bonū cōtumeliātis. vtputa ad rep̄mēdū ei⁹
audaciā. Scd̄o qñ ex sufferētia alioꝝ ꝑfect⁹ ipe
diret. Uñ Grego. suꝑ Ezech. dt. quoꝝ vita ī exē
plo imitatiōis ē posita: debēt si pñt verba ɔ̄tra
bētiū sibi cōpescere ne eoꝝ ꝓdicatōēꝫ nō audiāt
q̇ audire poterāt ⁊ in prauis moribꝫ remanen-
tes bñ viuere cōtēnāt. hec ille. Tertio qñ ex taci-
turnitate cōtumeliat⁹ infamiā incurreret. qꝛ vt
Aug⁹. dt. crudelis ē q̇ famā negligit. ꝓpriā. xij. q.
j. ca. Nolo. Scd̄o aliqñ decꝫ tolerare. s. ratione
euitāde temeritatis ne magis ad irā accēdat cō
tumeliātē. ⁊ ratiōe cōseruande ṽtutis patiētie. ⁊
etiā ratiōe īcorrigibilitatis. Qui em̄ cōtumeliās
ē incorrigibil' nec in eū habes autoritatē: suffer
re debes. Sicut ⁊ xp̄s corā herode ⁊ pylato ob-
stinatis iudeis cōtumeliātibꝫ nō r̄ndit. Tertio
aliqñ licet satisfactiōēꝫ exigere in iudicio. qꝛ ſm
Lyrā ⁊ in Angelica. Cōuitiator vltra pctm̄ tene
tur ꝑ se vl' ꝑ interpositā ꝑsonā cōtumeliato culpā
suā dicere ⁊ veniā petere satisfaciēdo vt p̄mo ar
ticulo dictū est. N. Excipit prelat⁹ ⁊ paterfa-
milias q̇ corrigēdo licꝫ excesserit nō tenet pete-
re veniā a subdito: sꝫ a dño deo. ne dū nimiū ser
uat hūilitas regēdi frāgat autoritas vt dt Au-
gust. in regula Intelligēdū tñ hoc est dūmodo
p̄latus vl' p̄rfamilias nō excesserit nimis liuo-
re vindicte ex ꝓposito. qꝛ sic tenet petere veniam
Exēplū legit in sū. Anthon. ꝑ. ij. ti. vij. c. vj. §. iij.
in fine. ꝙ q̇dā cōtumeliā ītulit cuidā fratri noīe
Nicolao nec veniā petiuit. post paucos dies il-
le mortu⁹ ē. ⁊ post mortē ecce idē appꝛuit ipi fra-
tri Nicolao petēs veniā de ɔtumelia. Cui Nico
laus ait. Ueniā pete a xp̄o in cui⁹ stas iudicio.
et ille Xp̄s mihi ñ vult dimittere nisi p̄us veniā
a te petā hūilit. Qd̄ nicola⁹ libēter fecit. ⁊ sic dis-
paruit ⁊ veniā a xp̄o obtinuit. Rogem⁹ xp̄z ⁊c̄.

Feria q̄rta post dñicā tertiam. Sermo. xxv.
de maledictiōe creatuꝝ ⁊ dei blasfemia vl' sctōꝝ.

Qui maledixe-

rit p̄ri vl' m̄ri morte moriat. Mat.
xv. ⁊ in euāg. hod. Hec ṽba de⁹ di
xit in veti testamēto ⁊ allegat xp̄s ī
euāgelio vt hoīes caueāt a maledictōibꝫ q̄rūcū
qꝫ creaturaꝝ. precipue aūt p̄ris ⁊ m̄ris carnal' ⁊
spūalis. ⁊ maxime a maledictiōe blasphemie di
⁊ sctōꝝ ei⁹. Nā deus ē summ⁹ pater oīm. iō ipꝫ
blasphemare ē suꝑ oīa pessimū. Sꝫ heu horrē
dissimū est ꝙ iā in vsuꝫ venit etiā apd̄ xp̄ianos
maledictiōes facere vl' dicere cōtra creaturas vl'
filios aut filias ex ira vel patrē ⁊ matrē. ⁊ quod
ē pessimū deo maledicūt a pio deo imp̄cañ. ma
lū. Hugo. Blasphemia ē cū obprobriosa iacit
ī aliquē maledictio: q̄ fit d̄ ɔtumelia. Ꝗpropt
in hoc ſmone agemus de pctīs maledictiōis ⁊
blasphemie vt audita grauitate pctī caueāt ho
mines ne morte moriant etna. Nā euangeliū h̄
dicit. Qui maledixerit patri vel m̄ri morte mo-
riat. Itaqꝫ de ipsa maledictiōe ⁊ blasphemia
declarem⁹ tria mysteria in hoc ſmōe. Pro quo
aliđ thema. Bñfacite ꝑseq̄ntibꝫ ⁊ nolite male-
dicere. Roma. xij.
Primū de creature maledictiōe.
Secūdū de hui⁹ culpe offensiōe.
Tertiū de blasphemie euitatiōe.
O Circa p̄mū d̄ maledictōe creature tā rōna
lis qꝫ irrōnalis notādū. ꝙ ſm Aug. xxiiij. q. iij.
c. De⁹. ⁊ doc. Maledictio ꝓprie ē imp̄catio mali
facta alicui sub rōne mali: h̄ est intēdens malū
inq̄ntū malū. Hoc aūt qꝫ pessimū sit vitiū iō qꝫ
cauēdū ostēdit ex plꝛibus ratiōibꝫ. Primo ra-
tiōe amissiōis regni celestꝫ. Nā. j. Cor. vj. Apl's
dicit. Nolite errare: qꝛ neqꝫ fornicarij neqꝫ idol'
ſuientes neqꝫ maledici neqꝫ rapaces regnū di
possidebūt. ecce qꝫ grauibꝫ pctīs cōnumeratur.
Secūdo ratiōe diuine vltōis: qꝛ de⁹ sepe vlci-
scatur hoc pctm̄ ita ꝙ maledictionē quā aliq̇s
imp̄cat alteri super caput maledicētis cōuertit
Geñ. xxvij. Qui maledixerit tibi sit ille maledi-
ctus. et Ecci. xxvij. Qui in altū mittit lapidem
Lyra. s. directe ꝓijciēdo sursum: suꝑ caput ei⁹ ca
det. ⁊ plaga dolosi diuidet vulnera. id ē plaga a
doloso hoīe imp̄cata diuersa mala suꝑ eū mul
tiplicabit. vñ Berñ. Inexcusabilis es o hō in q̊
eīn aliū iudicas. s. maledicēdo teip̄m ɔdēnas.
Tertio rōne crudelissime malignatiōis. Naꝫ
cū q̇s maledicit agētibꝫ cōtra se ē magna crude
litas. qꝛ potius cōpati deberet illis tanqꝫ infir
mis in aīa. Itē cū pater vl' mr̄ maledicit filio est
maior crudelitas. qꝛ imp̄catur malū filio qđ ñ
liceret imp̄cari etiā diabolo. Similit nec cuicū
qꝫ inimico diceñ. Deus perdat te. ⁊ hmōi est im
pietas maxima. Ratio. qꝛ se constituit iudicē. ⁊
deū vult esse suū tortorē quod est iniuria deo.
Ideo Aug. in quodā ſmone in ꝑsona dei dicit
Tu miser homo irasceris ⁊ dicis. Deus ꝑdas
vl' occidas illū meū inimicū: ille malus est. ⁊ tu
imp̄cando malū plus mal⁹ fact⁹ es. ergo petis
vt p̄mū te occidā: cū sim de⁹ tu⁹ tortorē tuum
me ɔstituis. ⁊ sic mihi īiuriā facis Preterea tales
sūt etiā crudelissimi ɔ̄ seip̄os. qꝛ aīam ꝓpriā occi
dūt ex ira. Siles q̊ sunt apris seuissimis q̇ im-
pingūt ī lanceā venatorꝫ vt illū ledāt ⁊ se ī lāceā
magis ⁊ magis intrudūt. ⁊ sic patꝫ. P

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-524/0668
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt